

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลังจากที่ไทยมีรัฐธรรมนูญฉบับถาวรใช้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2475 และมีการเลือกตั้งทั่วไปเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2476 รูปแบบการปกครองของประเทศไทยได้ถูกปรับปรุงมาตลอด โดยมีการปรับปรุงระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ครั้งที่ 1 ใน พ.ศ.2476 ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแห่งอาณาจักรสยาม พ.ศ.2476 ซึ่งได้จัดระเบียบบริหารราชการออกเป็น 3 ส่วน คือ ราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนท้องถิ่น และมีการนำเอาหลักการกระจายอำนาจการปกครองแก่ท้องถิ่นมาใช้ โดยการจัดตั้งเทศบาลขึ้นเป็นครั้งแรก หลังจากนั้น ในปี พ.ศ.2477 มีการจัดตั้งสภาจังหวัดขึ้นเป็นครั้งแรก และในปี พ.ศ.2495 ได้มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินครั้งใหญ่ และได้เปลี่ยนชื่อจาก “ระเบียบราชการบริหาร” เป็น “ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน” โดยกำหนดให้จังหวัดเป็นนิติบุคคล จัดตั้งภาคขึ้น และได้เปลี่ยนแปลงเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและอำเภอ ต่อมาใน พ.ศ.2515 ได้มีการปรับปรุงการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินอีกครั้ง โดยประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ.2515 ซึ่งยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2495 โดยได้เพิ่มอำนาจของนายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลไว้อย่างกว้างขวางในการกำกับการบริหารราชการแผ่นดิน โดยทั่วไป ต่อมาใน พ.ศ.2534 ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 218 ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 แต่ไม่ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างการบริหาร เพียงแต่มีการแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดบางประการ เช่น การกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการต่างๆ ให้ชัดเจน เพื่อมิให้มีการปฏิบัติงานที่ซ้ำซ้อนกันระหว่างส่วนราชการต่างๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2534 นี้ มีการแบ่งโครงสร้างการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ออกเป็น 3 ส่วน คือ (หควธ ชูเพ็ญ. 2546 : 11)

1. การจัดระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง ประกอบด้วยรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายในการจัดทำบริการสาธารณะด้านต่างๆ หน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายของรัฐบาลไปปฏิบัติ คือ กระทรวง ทบวง กรม

2. การจัดระเบียบบริหารราชการส่วนภูมิภาค คือ ราชการส่วนกลาง (กระทรวง ทบวง กรม) ที่แบ่งแยกออกไปดำเนินการในพื้นที่ต่างๆ ตามการแบ่งเขตการปกครองประเทศ ทั้งนี้ เนื่องจากความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ไม่เหมือนกัน ส่วนกลางจึงแต่งตั้งข้าราชการไปปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาค เพื่อสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่นั้นๆ ส่วนภูมิภาคนี้จะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ จังหวัด อำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน แต่ละจังหวัดจะมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปกครองข้าราชการในจังหวัด แต่ละอำเภอจะมีนายอำเภอทำหน้าที่เช่นเดียวกัน ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอ คือ ผู้ที่ส่วนกลางแบ่งอำนาจหรือหน้าที่และดำเนินการต่างๆ แทนส่วนกลาง และสำหรับตำบล หมู่บ้าน ให้ขึ้นตรงต่อนายอำเภอ ตามการจัดระเบียบบริหารงานตามพระราชบัญญัติลักษณะการปกครองท้องถิ่น พ.ศ.2457

3. การจัดระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น คือ การจัดระเบียบบริหารราชการให้ราษฎรมีอำนาจในการปกครองตนเอง ตัดสินใจเลือกผู้บริหารของตนเอง และตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นสาธารณะของท้องถิ่นด้วยตนเอง ดังนั้น สมาชิกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมาจากการเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ ผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งจะดำเนินงานตามนโยบายที่แถลงไว้ขณะรณรงค์หาเสียง การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จึงถือหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) ให้กับประชาชนโดยตรง

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นภายในตำบล ซึ่งแต่เดิมมีสถานะภาพเป็นสภาตำบลที่มีบทบาท และอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาท้องถิ่นค่อนข้างจำกัด ประกอบกับมีจุดอ่อน คือ การไม่มีงบประมาณและบุคลากรของตนเอง จึงมีผลทำให้การพัฒนาท้องถิ่นในตำบลเป็นไปด้วยความล่าช้า ด้อยประสิทธิภาพ ไม่ทันต่อการเติบโตของชุมชนในเขตเมือง ซึ่งอยู่ภายใต้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอยู่ เช่น เทศบาลกรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา (กรมการปกครอง.2539 : 8) ดังนั้น รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายเพื่อให้ในการที่กระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นในระดับพื้นฐาน คือ “ตำบล” เพื่อเป็นการสร้างรากฐานของระบอบ -ประชาธิปไตยให้มั่นคง โดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงานระดับตำบลและเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารงานในระดับตำบลให้เกิดความคล่องตัวรวมทั้งสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีทรัพยากรในการบริหารงาน ไม่ว่าจะเป็นงบประมาณหรือบุคลากรเป็นของตนเองอย่างพอเพียง ที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง จึงได้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นทั่วประเทศ

การดำเนินการกระจายอำนาจลงสู่องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 ซึ่งมีบทบัญญัติที่เป็น การวางพื้นฐานและเป็นตัวเร่งให้เกิดการปฏิรูปเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ กล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญ ฉบับนี้เปิดโอกาสให้หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระ สามารถเพิ่มศักยภาพ ในการปกครองตนเองทั้งในด้านการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การจัดการ การ บริหารงานบุคคล การเงินการคลังและอำนาจหน้าที่ของตนเอง โดยการส่งเสริมให้มีการปก ครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น ไม่ให้รัฐบาลกลางตรากฎหมายใน ลักษณะที่เป็นการควบคุมท้องถิ่นจนขาดความเป็นอิสระที่จะบริหารงานเพื่อสนองความ ต้องการของประชาชน นอกจากนั้นยังมีกฎหมายที่มีความสำคัญอีกฉบับหนึ่ง คือ “พระราช บัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542” ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2542 กฎหมายฉบับนี้ถือว่ามีความ สำคัญอย่างยิ่งต่อการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากได้มีการ กำหนดสาระสำคัญในการกระจายอำนาจทางการคลัง โดยกำหนดให้มีการถ่ายโอนโอนภาระกิจให้ แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา 4 ปี คือ ภายในปี 2547 แต่ถ้าองค์ กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มีความพร้อมก็ให้ขยายเวลาเป็น 10 ปี หรือภายในปี 2553

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และเป็น หน่วยการปกครองขึ้นเพื่อฐานของรัฐบาล ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การ บริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 (มาตรา 40) โดยการยกฐานะจากสภาตำบลที่มีรายได้ในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกัน 3 ปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท โดยไม่รวมเงิน อุดหนุน และในพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (มาตรา 43) ได้ยกฐานะให้้องค์การบริหารส่วนตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม (กรมการปกครอง. 2539 : 137-138)

อย่างไรก็ตามหลังจากมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา องค์การบริหารส่วนตำบลประสบปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดในการบริหารงาน หลายประการ เช่น (สถาบันดำรงราชานุภาพ. 2539 : 3-5)

1. ขาดงบประมาณในการบริหารงาน ทั้งนี้เนื่องจากหลักเกณฑ์ในการยกฐานะจาก สภาตำบลเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น กำหนดด้านรายได้ไว้เพียงอย่างเดียว กล่าวคือ พิจารณาจากสภาตำบลที่มีรายได้ย้อนหลัง 3 ปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ก็สามารถจัด

ตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลได้ ซึ่งทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ที่มีอยู่ในพื้นที่ชนบทห่างไกล มีรายได้น้อยไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายต่างๆ ตามอำนาจหน้าที่ข้างต้น

2. ขาดความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ ผู้บริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งที่มาจากฝ่ายการเมือง คณะกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และในส่วนพนักงานส่วนตำบล ซึ่งเป็นข้าราชการประจำส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ ขาดความเข้าใจในบทบาทและอำนาจหน้าที่ของตนเอง ขาดความเข้าใจในเรื่องกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับและหนังสือสั่งการ

3. ปัญหาความขัดแย้งในองค์การบริหารส่วนตำบล นับตั้งแต่ได้รับการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ปรากฏว่าความขัดแย้งในการบริหารงานในด้านต่างๆ ของบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่เสมอ เช่น

3.1 ความขัดแย้งระหว่างประธานกรรมการบริหารและประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เช่น ประธานบริหาร จะทำหน้าที่ประธานการประชุมในการประชุมสภา ประธานสภาบางคนปฏิบัติงานเหมือนประธานกรรมการบริหารและการขัดแย้งทางด้านผลประโยชน์ เป็นต้น

3.2 ความขัดแย้งระหว่างสมาชิกสภาและกรรมการบริหาร เช่น สมาชิกสภาบางคนปฏิบัติตนเหมือนเป็นกรรมการบริหาร กล่าวกรรมการบริหารว่าทุจริต ในขณะที่คณะกรรมการบริหารก็เห็นว่าสมาชิกสภาเข้ามาก้าวก่ายการบริหารงานของตน

3.3 ความขัดแย้งระหว่างกรรมการบริหาร สมาชิกสภาและพนักงานส่วนตำบล เช่น กรรมการบริหารหรือสมาชิกสภาบางคนใช้อำนาจอิทธิพลในการบริหารงานและไม่พอใจพนักงานส่วนตำบลที่ไม่ยอมปฏิบัติตามความต้องการของตน หรือพนักงานส่วนตำบลบางคนมีอิทธิพลต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

4. ปัญหาการทุจริต ประพฤติมิชอบ ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่มีผลกระทบต่อการบริหารงานตามภารกิจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นอย่างยิ่ง จากการสำรวจข่าวสารการร้องเรียนจากสื่อมวลชนและการร้องเรียนไปยังกรมการปกครอง พบว่า ผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลบางส่วนยังขาดคุณธรรมและความซื่อสัตย์ ปฏิบัติงานไม่ถูกต้องตามระเบียบหรือมีพฤติกรรมที่ส่อไปในทางทุจริตในรูปแบบต่างๆ จนมีการร้องเรียนจากกลุ่มองค์กรต่างๆ และประชาชน ไปยังอำเภอ จังหวัดและส่วนกลาง

นอกจากข้อจำกัดในด้านการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าวแล้ว ผลงานวิจัยเรื่อง “การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร” ของ ศิริพงษ์ มุขศรี (2540 : บทคัดย่อ) พบว่า คณะกรรมการบางคนขาดความรู้ ความเข้าใจในกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับการบริหารงานอย่างถ่องแท้ รวมทั้งงบประมาณที่จำกัดในการที่จะดำเนินงานตามภาระ หน้าที่และประชาชนไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร และจากผลงานการวิจัยเรื่อง “ประสิทธิผลการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ของจังหวัดกาฬสินธุ์” ของสัมฤทธิ์ สุขสงค์ (2545 : บทคัดย่อ) พบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์ มีประสิทธิผลการบริหารงานอยู่ในระดับต่ำรวม 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการบำรุงรักษาและส่งเสริมการประกอบอาชีพราษฎร ด้านการจัดให้มีน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค ด้านการคุ้มครองและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการจัดการให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ ด้านการรักษาความสะอาดของถนนทางเดินที่สาธารณะและกำจัดขยะมูลฝอย และด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจากการศึกษาที่กล่าวมาผู้วิจัยในฐานะที่ดำรงตำแหน่งผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล คือ ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล มีความสนใจการปกครองส่วนท้องถิ่นและการกระจายอำนาจ เพราะมีความเชื่อมั่นว่าการปกครองท้องถิ่นและการกระจายอำนาจคือหัวใจสำคัญของการพัฒนาระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย และการที่จะพัฒนา ดังกล่าวได้สำเร็จนั้น การบริหารจึงเป็นปัจจัยสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้เพราะองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนและมีจำนวนมากที่สุด การที่จะสามารถสร้างระบบบริหารที่มีคุณภาพได้นั้น จะต้องมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเบื้องต้น ผู้วิจัยมีหน้าที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลแห่งหนึ่งในจังหวัดกาฬสินธุ์ จึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดกาฬสินธุ์ทั้งหมดจำนวน 129 แห่ง ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการแก้ไขปัญหาการบริหารงาน และสร้างเสริมแนวทางการบริหารงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุและระดับการศึกษาแตกต่างกันต่อปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์
3. เพื่อได้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดกาฬสินธุ์

สมมุติฐานการวิจัย

1. ปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์อยู่ในระดับมาก
2. คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่มีอายุและระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 387 คน จากองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมดในจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 129 แห่ง
2. ขอบเขตด้านพื้นที่
ในการวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตด้านพื้นที่ คือ องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัด - กาฬสินธุ์ทั้งหมดจำนวน 129 แห่ง
3. ขอบเขตด้านระยะเวลา
ระยะเวลาในการวิจัย ตั้งแต่วันที่ 1 – 28 กุมภาพันธ์ 2548
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ คุณลักษณะของคณะผู้บริหาร
องค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งเป็น

4.1.1 อายุ

4.1.2 ระดับการศึกษา

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ระดับปัญหาการบริหารงานของ
องค์การบริหารส่วนตำบล 4 ด้าน ได้แก่

4.2.1 ด้านบุคลากร (Man)

4.2.2 ด้านงบประมาณ (Money)

4.2.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์ (Material)

4.2.4 ด้านการบริหารจัดการ (Management)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้รับการจัดตั้ง
ขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ในจังหวัดกาฬสินธุ์
จำนวน 129 แห่ง
2. คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง นายกององค์การบริหารส่วนตำบล
และรองนายกององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์
3. ปัญหาในการบริหารงาน หมายถึง ปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วน
ตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์
และด้านบริหารจัดการ
4. ปัญหาด้านบุคลากร หมายถึง บุคลากรมีไม่เพียงพอ บุคลากรมีความรู้ความ
สามารถไม่เพียงพอในการปฏิบัติงาน คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้ความเข้าใจ
ในระเบียบกฎหมายไม่เพียงพอ บุคลากรมีวุฒิการศึกษาไม่ตรงกับงานที่ปฏิบัติ บุคลากรไม่มี
ความรับผิดชอบใน การดำเนินงานที่ปฏิบัติ บุคลากรขาดการอบรมในการปฏิบัติงาน บุคลากร
ขาดความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่
5. ปัญหาด้านการเงินและงบประมาณ หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลมีงบ
ประมาณไม่เพียงพอในการดำเนินงาน การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับภารกิจ การจ่ายเงิน
ไม่เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ การจัดเก็บภาษีอากร และค่าธรรมเนียมไม่มีประสิทธิภาพ การ

จ่ายเงินไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ มีการจัดซื้อวัสดุ ครุภัณฑ์เกินความจำเป็น มีการทุจริตและแสวงหาผลประโยชน์ในการจัดซื้อจัดจ้าง

6. ด้านวัสดุและอุปกรณ์ หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงานมีไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานในสำนักงานมีไม่ทันสมัย วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานไม่สอดคล้องกับลักษณะงานที่ปฏิบัติ วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการดับเพลิงไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานไม่เพียงพอ วัสดุอุปกรณ์ด้านการประชาสัมพันธ์ขาดแคลน

7. ด้านการบริหารจัดการ หมายถึง ผู้บริหารขาดวิสัยทัศน์ในการปฏิบัติงาน การบริหารงานไม่ยึดหลักคุณธรรม นโยบายในการปฏิบัติงานไม่ชัดเจน ไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของงาน ขาดการกระจายอำนาจในการปฏิบัติงาน ขาดการประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ไม่มีการประเมินผลการปฏิบัติงาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบระดับปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์
2. ได้ทราบข้อเสนอแนะต่อปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์
3. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงาน เพื่อพัฒนางานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์